

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2019 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko A. S.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop, zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda S. M. kwotę:

- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za marzec 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.05.2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za maj 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2018 r. do dnia zapłaty;
- 1.250,40 zł netto tytułem wynagrodzenia za sierpień 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.09.2018 r. do dnia zapłaty;
- 1.920 zł netto tytułem ekwiwalentu za urlop z ustawowymi odsetkami od dnia 17.08.2018 r. do dnia zapłaty;

II. **w pozostałym zakresie oddala powództwo;**

III. **zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 259 zł tytułem brakującej opłaty sądowej, od której uiszczenia powód był zwolniony;**

IV. **w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;**

V. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 958,50 zł tytułem zwrotu poniesionych przez pozwanego kosztów zastępstwa procesowego;**

VI. **wyrokowi w punkcie I nadaje rygor wykonalności do kwoty 2.500 zł.**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2019 r. S. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. S. kwoty 4.500 zł tytułem zaległego niewypłaconego wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 500 zł za marzec 2018 r. od dnia 11 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł za kwiecień 2018 r. od dnia 11 maja 2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł za maj 2018 r. od dnia 11 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł za czerwiec 2018 r. od dnia 11 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;
- 2.500 zł za sierpień 2018 r. od dnia 11 września 2018 r. do dnia zapłaty.

Wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.920 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 893,31 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w zakresie roszczenia o zapłatę zaległego wynagrodzenia.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że strony łączyła od 5 lutego 2018 r. do 18 sierpnia 2018 r. umowa o pracę. Powód zatrudniony był na stanowisku recepcjonisty za wynagrodzeniem w kwocie 2.500 zł miesięcznie netto. Już w drugim miesiącu zatrudnienia powstała zaległość w wypłacie wynagrodzenia.

Przez kolejne miesiące powód otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 500 zł niższej niż umówiona, a w sierpniu 2018 r. nie otrzymał w ogóle wynagrodzenia.

Strony umówiły się również na dokonywanie rozliczeń kosztów zakupów, paliwa i wydatków ponoszonych przez pracownika. Powód ponosił także koszty ogłoszeń sms na rzecz pracodawcy. Z tego tytułu powód poniósł szkodę w kwocie 893,31 zł.

Na tle brakującej części wypłat strony skonfliktowały się. Ostatecznie stosunek pracy ustał na zasadzie porozumienia stron.

Do pozwu powód dołączył wyliczenie ekwiwalentu za urlop, z którego wynikało, że dochodzona kwota ekwiwalentu jest kwotą netto, albowiem liczona była od kwoty 2.500 zł, stanowiącej wynagrodzenie powoda netto.

W odpowiedzi na pozew (k. 15) pozwany przyznał, że powodowi nie zostało wypłacone wynagrodzenie za pracę w pełnej wysokości jak również ekwiwalent za urlop.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zakresie odszkodowania z tytułu poniesionych przez powoda, a niezwróconych przez pracodawcę kosztów zakupów na rzecz pracodawcy. Pozwany zażądał również zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że powodowi nie zostało wypłacone pełne wynagrodzenie oraz ekwiwalent za urlop, co wynika z faktu prowadzonego przed Urzędem Skarbowym postępowania, dotyczącego zasadności zwrotu podatku od towarów i usług wykazanego w deklaracji VAT-7 za kwiecień 2018 r. Podczas tego postępowania ujawniono, że powód dopuścił się przywłaszczenia pieniędzy na szkodę pozwanego. Pozwany nie ma obecnie wiedzy, jaka kwota została przez powoda przywłaszczona.

Pozwany zarzucił, że żądane przez powoda odszkodowane nie zostało uzasadnione ani udowodnione, albowiem nie są dowodem odrębne zapiski powoda, które nie znajdują potwierdzenia w żadnym innym obiektywnym dowodzie.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Na rozprawie w dniu 3 października 2019 r. pełnomocnik powoda oświadczyła do protokołu, że modyfikuje w imieniu powoda żądanie pozwu i żąda zasądzenia ekwiwalentu za urlop w kwocie 1.920 zł brutto.

Na rozprawie w dniu 19 listopada 2019 r. pełnomocnik powoda oświadczyła do protokołu, że modyfikuje w imieniu powoda żądanie pozwu i żąda zasądzenia kwot wynagrodzenia za marzec, kwiecień, maj i czerwiec 2018 r. po 500 zł miesięcznie, za sierpień 1.742,78 zł oraz ekwiwalentu za urlop w kwocie 2.665,76 zł, a w pozostałym zakresie cofa powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. S. prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod firmą PPHU (...) w K..

Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej m.in. prowadzi pensjonaty: (...), „Na stoku” i (...) w K..

(**dowód** : bezsporne)

Od dnia 5 lutego 2018 r. powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę z dnia 5 lutego 2018 r. na stanowisku recepcjonisty, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 2.500 zł netto miesięcznie. Strony nie ustaliły, na jaki czas umowa zostaje zawarta. Umowa nie wskazywała innych warunków zatrudnienia. Wynagrodzenie miało być płatne do dnia 10-go każdego miesiąca z dołu. Strony umówiły się nadto, że pozwany będzie zwracał powodowi koszty dojazdu z J. do K..

Umowa o pracę została rozwiązana przez porozumienie stron w dniu 16.08.2018 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach osobowych powoda, umowa o pracę z dnia 5.02.2018 r., k – 6, świadectwo pracy, k - 7-8)

Miejscem wykonywania pracy był K..

Do obowiązków powoda należała praca na recepcji, obsługiwanie rezerwacji, tj. ich przyjmowanie i odnotowywanie w systemie, rozliczanie gości hotelowych, obsługa kasy fiskalnej, odbieranie maili. Docelowo powód miał przejąć obowiązki pozwanego, tj. prowadzić w pełnym wymiarze pensjonaty.

Zdarzało się, że powód za zgodą pozwanego robił zakupy na potrzeby obiektów, w których pracował. Wydatki te miał pokrywać środkami z karty kredytowej przekazanej mu przez pozwanego, jednak nie zawsze tak robił. Powód pobierał środki na ww. zakupy np. z utargów dziennych.

Powód nie podpisywał list płac ani list obecności. Wynagrodzenie powoda było częściowo przelewane na konto, częściowo wypłacane powodowi w gotówce.

W okresie od marca do sierpnia 2018 r. pozwany dokonał przelewu na konto powoda kwot:

- 2.500 zł tytułem wynagrodzenia za luty 2018 r.;
- 2.000 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2018 r.;
- 1.500 zł tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2018 r.;
- 2.000 zł tytułem wynagrodzenia za maj 2018 r.;
- 2.000 zł tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2018 r.;
- 2.500 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2018 r.

H. A. przekazała powodowi w imieniu pozwanego kwotę 500 zł w gotówce tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2018 r. Poza tą wypłatą wynagrodzenia w gotówce pozwany nie dokonywał na rzecz powoda innych wypłat gotówkowych.

(dowód: bezsporne, a nadto: historia operacji bankowych, k – 9, zeznania świadka H. A., k – 35-36v, częściowo zeznania świadka K. S. (1), k – 36v-37v, korespondencja sms’owa, k – 47-58, zeznania świadka J. S., k – 60v-62, przesłuchanie powoda S. M., k - 64v-66v, przesłuchanie pozwanego A. S., k – 67-68v)

Powód nocował czasami wraz z partnerką i dzieckiem w pensjonacie (...), korzystał tam z kuchni. Powód korzystał nadto z usług gastronomicznych w lokalach, w których pracował, nie ponosząc za nie odpłatności. Należności z tego tytułu – w nieustalonej wysokości - miały być między stronami rozliczone, jednak nigdy do tego nie doszło.

Powód wykonywał swoje obowiązki nieprawidłowo – występowały manka, powód nie odnotowywał rezerwacji w systemie lub błędnie wprowadzał daty rezerwacji. Pozwany ponosił straty z tego tytułu w nieustalonej wysokości. Strony ustaliły, że niedobory zostaną rozliczone w późniejszym okresie. Z tych względów pozwany nie wypłacał powodowi całości wynagrodzenia.

Niedobory nie zostały ostatecznie rozliczone. Strony nie znały łącznej kwoty niedoborów.

Od maja 2018 r. u pozwanego toczyła się kontrola skarbową wywołana na skutek niewydania przez powoda klientowi pensjonatu (...) faktury VAT.

(**dowód** : protokoły postępowania karno – skarbowego, k – 20-22, zeznania świadka H. A., k – 35-36v częściowo zeznania świadka K. S. (1), k – 36v-37v, zeznania świadka J. S., k – 60v-62, przesłuchanie powoda S. M., k - 64v-66v, przesłuchanie pozwanego A. S., k – 67-68v)

Powód w okresie zatrudnienia u pozwanego nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. Pozwany nie wypłacił powodowi ekwiwalentu za urlop.

(**dowód** : bezsporne)

Powodowi przysługiwało 26 dni urlopu rocznie. Należny powodowi urlop wypoczynkowy za okres zatrudnienia u pozwanego wyniósł 16 dni.

Ekwiwalent za 16 dni urlopu należnego za okres od 05.02.2018 r. do 16.08.2018 r. wyniósł 2.682,88 zł brutto, tj. 1.935,70 zł netto.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: szczegółowa lista płac, k - 45)

Pismem z dnia 30 października 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.093,31 zł tytułem nierozliczonych wydatków na zakupy oraz dopłat do paliwa (748,53 zł), nierozliczonych wydatków na ogłoszenia (144,78 zł), zaległego wynagrodzenia za okres od marca do czerwca 2018 r. (2.000 zł), wynagrodzenia za sierpień 2018 r. i ekwiwalentu urlop (3.200 zł), zakreślając termin 7 dni od doręczenia wezwania.

(**dowód** : pismo z dnia 30.10.2018 r., k – 117)

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 3.485,56 zł brutto oraz 250,74 zł brutto tytułem ekwiwalentu za użytkowanie prywatnego samochodu.

Wynagrodzenie powoda za okres od 1.08.2018 r. do 16.08.2018 r. wynosiło 1250,40 zł netto.

(**dowód** : zaświadczenie o zarobkach z dnia 16.04.2019 r., k – 23, zaświadczenie o zarobkach z dnia 22.05.2019 r., k - 33)

Strony w czasie zatrudnienia powoda i we wcześniejszym okresie pozostawały w przyjacielskich relacjach. Powód był zaprzyjaźniony z bratem pozwanego - K. S. (2), a narzeczona pozwanego – H. A. - była matką chrzestną syna powoda.

Strony w związku z tymi prywatnymi relacjami nie formalizowały wielu ustaleń, wiele spraw pozostawało omówionych ustnie i nie znajdowało odzwierciedlenia w dokumentacji.

(**dowód** : bezsporne)

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane dowody z dokumentów, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd oparł się nadto na dowodach z zeznań świadków: H. A., K. S. (1), J. S.. Zeznania świadków były konsekwentne i logiczne, a także spójne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Sąd dał wiarę przesłuchaniu stron - w zakresie, w którym znajdowało ono potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny, sporna pozostawała jego ocena prawna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, tj. co do kwot:

- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za marzec 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.05.2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za maj 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł netto tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2018 r. do dnia zapłaty;
- 1.250,40 zł netto tytułem wynagrodzenia za sierpień 2018 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.09.2018 r. do dnia zapłaty;
- 1.920 zł netto tytułem ekwiwalentu za urlop z ustawowymi odsetkami od dnia 17.08.2018 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności w niniejszej sprawie odnieść się należy do ostatecznej wysokości żądania. Powód w pozwie żądał zasądzenia od pozwanego A. S. kwoty 4.500 zł tytułem zaległego niewypłaconego wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 500 zł za marzec od dnia 11 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł za kwiecień od dnia 11 maja 2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł za maj od dnia 11 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
- 500 zł za czerwiec od dnia 11 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;
- 2.500 zł za sierpień od dnia 11 września 2018 r. do dnia zapłaty.

Wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.920 zł netto tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 893,31 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 3 października 2019 r. pełnomocnik powoda oświadczyła do protokołu, że modyfikuje w imieniu powoda żądanie pozwu i żąda zasądzenia ekwiwalentu za urlop w kwocie 1.920 zł brutto.

Na rozprawie w dniu 19 listopada 2019 r. pełnomocnik powoda oświadczyła do protokołu, że modyfikuje w imieniu powoda żądanie pozwu i żąda zasądzenia kwot wynagrodzenia za marzec, kwiecień, maj i czerwiec 2018 r. po 500 zł miesięcznie, za sierpień 1.742,78 zł oraz ekwiwalentu za urlop w kwocie 2.665,76 zł, a w pozostałym zakresie cofa powództwo.

Sąd uznał owe modyfikacje powództwa za nieskuteczne i z tych względów orzekł w zakresie żądania zgłoszonego w pozwie.

Na mocy przepisu art. 466 k.p.c. pracownik lub ubezpieczony działający bez adwokata lub radcy prawnego może zgłosić w sądzie właściwym ustnie do protokołu powództwo oraz treść środków odwoławczych i innych pism procesowych. W orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że niedopuszczalne jest składanie pism do protokołu przez ubezpieczonego lub pracownika reprezentowanego przez podmiot fachowy. Ja wskazywał wielokrotnie Sąd Najwyższy: „Wykładnia językowa art. 466 KPC jest jednoznaczna. Dotyczy on pracownika lub ubezpieczonego działającego bez adwokata lub radcy prawnego. Odstępstwo od jasnego i oczywistego sensu przepisu wyznaczonego jego jednoznacznym brzmieniem mogą uzasadniać tylko szczególnie istotne i doniosłe względy prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne. Art. 466 KPC ma na celu przyznanie podmiotom procesowym z reguły nieposiadającym wiedzy prawniczej oraz gorzej radzącym sobie z prowadzeniem własnych spraw uprawnień pozwalających na odstępstwo od formalnych wymagań obowiązujących w postępowaniu cywilnym. Udział profesjonalnego pełnomocnika po stronie pracownika lub ubezpieczonego powoduje, że względy, dla których ustanowiono powyższy przywilej, przestają istnieć. W przypadku strony działającej przez adwokata lub radcę prawnego gwarancją skutecznego dokonania czynności procesowej jest właśnie fachowe zastępstwo, nie ma zatem w takim przypadku potrzeby odformalizowania reguł dotyczących czynności procesowych” (tak: postanowienie SN - Izby Pracy z dnia 10.05.2012 r. sygn. akt II UZ 12/12, publ. L.).

Sąd w całości podziela powyższe rozważania i w związku z powyższym orzekł w zakresie żądania zgłoszonego w pozwie.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zatrudnienia powoda u pozwanego w okresie od 5 lutego 2018 r. do 16 sierpnia 2018 r., tryb rozwiązania umowy o pracę łączącej strony, niewykorzystanie przez powoda na dzień rozwiązania stosunku pracy urlopu wypoczynkowego za 2018 rok, fakt niewypłacenia powodowi za wskazany okres ekwiwalentu za urlop oraz wysokość wynagrodzenia należnego powodowi. Nie było sporna również okoliczność niewypłacenia powodowi w całości wynagrodzenia za okres objęty pozwem.

Już w odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, że nie wypłacił powodowi całości wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za urlop.

Podstawą prawną żądania wynagrodzenia jest przepis art. 22 k.p., określający zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę oraz obowiązek pracodawcy – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Terminowa i prawidłowa wypłata wynagrodzenia stanowi jeden z podstawowych obowiązków pracodawcy, przewidziany przez ustawodawcę w art. 94 pkt 5 k.p. Zgodnie z art. 22 §1 k.p. wypłacanie wynagrodzenia za pracę wykonaną jest podstawowym obowiązkiem pracodawcy (art. 22 §1 k.p.).

Zgodnie z przepisem art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Jeżeli pracownik nie wywiązuje się ze swojego zobowiązania, tj. nie świadczy pracy, pracodawca nie jest zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia (tak: komentarz do art. 80 k.p. p.red. A. Muszalskiego, publ. Legalis). Samo pozostawanie w stosunku pracy nie jest podstawą do wypłaty wynagrodzenia. Jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, to do nabycia

przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy, które przyznają mu to prawo. Wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy ma bowiem – zgodnie z orzecznictwem – charakter wypłaty gwarancyjnej, która zawsze musi mieć konkretną podstawę prawną (cyt. za wyrok SA w Warszawie dnia 7.03.2013 r., sygn. akt III APa 29/12, publ. L.).

W przedmiotowej sprawie nie była sporna wysokość wynagrodzenia powoda, która wynosiła 2.500 zł netto miesięcznie, ani też okoliczność, że od 5.02.2018 r. do 16.08.2018 r. powód faktycznie wykonywał pracę na rzecz pozwanego.

Powód wykazał, że za marzec 2018 r. została mu wypłacona tytułem wynagrodzenia kwota 2.500 zł, za kwiecień 2018 r. – 2.000 zł, za maj 2018 r. – 2.000 zł, za czerwiec 2018 r. 2.000 zł oraz że za sierpień 2018 r. nie wypłacono mu wynagrodzenia.

Sąd powyższe okoliczności ustalił na podstawie przedłożonego przez powoda wyciągu z rachunku bankowego, obrazującego wpłaty dokonane przez pozwanego. Z dowodu tego wynikało, że pozwany przelał powodowi tytułem wynagrodzenia za marzec 2018 r. 2.500 zł, za kwiecień 2018 r. – 2.000 zł, za maj 2018 r. – 2.000 zł, za czerwiec 2018 r. 2.000 zł oraz że za sierpień 2018 r. nie wypłacono mu wynagrodzenia. Dodatkowo sąd ustalił na podstawie zeznań świadka H. A. i na podstawie przesłuchania powoda, korespondującego z jej zeznaniami, że za kwiecień 2018 r. H. A. przekazała powodowi tytułem wynagrodzenia 500 zł w gotówce. Świadek zeznała co prawda, że nie pamięta, czy było to wynagrodzenie za kwiecień, czy za maj, jednocześnie jednak zeznała, że jedynie raz dokonała takiej wypłaty w gotówce. Zeznanie to w zestawieniu z historią rachunku powoda pozwalało na przyjęcie, że owa kwota 500 zł została wypłacona tytułem wynagrodzenia za kwiecień. Za miesiąc ten przelewem przekazano bowiem powodowi jedynie 1.500 zł.

Z tych względów uzasadnione było żądanie zasądzenia kwot brakującego wynagrodzenia za miesiące od kwietnia do lipca 2018 r. w wysokości wskazanej w pozwie.

Odnosząc się do żądania wynagrodzenia za sierpień 2018 r. Sąd zwrócił uwagę, że powód był zatrudniony u pozwanego jedynie do 16 sierpnia 2018 r., a więc wynagrodzenie przysługiwało powodowi za 16 dni sierpnia. Przy przyjęciu niespornej kwoty wynagrodzenia 2.500 zł netto należność za okres 1-16 sierpnia 2019 r. wynosi 1.650,96 zł brutto, tj. 1.250,40 zł netto.

Obliczając wysokość wynagrodzenia sąd stosował zasady wynikające z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy z dnia 29 maja 1996 r. (Dz.U. Nr 62, poz. 289) – zwanego dalej rozporządzeniem.

§ 12 rozporządzenia stanowi, że w przypadku obliczania wynagrodzenia pracownika, ustalonego w stawce miesięcznej w stałej wysokości, gdy okres pozostawania pracownika w stosunku pracy nie obejmuje pełnego miesiąca – miesięczną stawkę wynagrodzenia dzieli się przez liczbę godzin przypadających do przepracowania w danym miesiącu, następnie tak otrzymaną kwotę mnoży się przez liczbę godzin nieobecności pracownika w pracy lub przez liczbę godzin nieprzepracowanych w związku z rozpoczęciem pracy w trakcie miesiąca i obliczoną kwotę wynagrodzenia odejmuje się od wynagrodzenia przysługującego za cały miesiąc. Sierpień 2018 r. liczył 22 dni robocze, albowiem 15 sierpnia jest dniem wolnym od pracy. Na gruncie niniejszej sprawy pozwala to na następujące obliczenia: $2.500 \text{ zł} : 176 \text{ h} = 14,20 \text{ zł}$. Nieobecność powoda w pracy wynosiła 11 dni \times 8 h = 88 h. $88 \text{ h} \times 14,20 \text{ zł} = 1.249,60 \text{ zł}$. $2.500 \text{ zł} - 1.249,60 \text{ zł} = 1.250,40 \text{ zł}$.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że: § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wobec ustalenia, że wynagrodzenie powoda miało być wypłacane do dnia 10 każdego miesiąca z dołu, Sąd zasądził odsetki ustawowe liczone od poszczególnych kwot od dnia 11-go kolejnych miesięcy.

Powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika żądał zasądzenia odsetek ustawowych, które są niższe niż odsetki ustawowe za opóźnienie. Sąd nie wychodząc poza żądanie pozwu zasądził więc odsetki ustawowe.

Odnosząc się do żądania zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wskazać należy, że podstawą prawną tego żądania jest przepis art. 171 § 1 k.p., zgodnie z którym w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Zwrócić uwagę należy, że w pierwszej fazie postępowania nie było sporne, że powód urlopu tego nie wykorzystał. Pozwany przyznał to pośrednio w odpowiedzi na pozew. W toku przesłuchania pozwany jednak oświadczył, że powód nie przychodził codziennie do pracy, że czasami pracował z domu, podając: „jeden dzień wolny można potraktować za nadgodziny, ale kilka dni w ciągu uważałem za urlop, żeby powód miał odpoczynek. Gdy powód mi zgłaszał, że nic się nie dzieje w pensjonatach, to ja się zgadzałem, żeby nie przyjeżdżał.” Pozwany jednak w żaden sposób nie wykazał, że owe dni, w które powód nie przyjeżdżał do pracy były w rzeczywistości wykorzystywanym urlopem wypoczynkowym, ani też – w jakiej wysokości powód urlop wypoczynkowy w ten sposób wykorzystał, tj. ile godzin przebywał na urlopie.

W tym miejscu podkreślić należy, że na mocy przepisu art. 6 k.c do powoda należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawa. Do przeciwnika zaś należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., sygn. akt I PKN 375/97, OSNP 1998/18/537).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany nie zaoferował w niniejszym postępowaniu żadnego dowodu na okoliczność wykorzystania przez powoda w 2018 r. urlopu ani też na okoliczność wymiaru wykorzystanego urlopu.

W aktach osobowych powoda brak było bowiem wniosków o urlop oraz kart urlopowych. Wnioski o urlop mogą być co prawda składane w dowolny sposób, a w niniejszej sprawie Sąd dał wiarę twierdzeniom stron, że z uwagi na osobistą relację strony wiele spraw załatwiały ustnie, a nie na piśmie. Jednak nawet uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że udzielenie pracownikowi urlopu winno mieć odzwierciedlenie w dokumentacji pracowniczej i płacowej, choćby w lisach płac, na których widniałyby pozycje: „wynagrodzenie za czas urlopu”. Pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na tę okoliczność.

Z tych względów Sąd przyjął, że powód nie wykorzystał należnego urlopu wypoczynkowego oraz że nie wypłacono mu ekwiwalentu za urlop. Ekwiwalent za urlop ustala się, stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego - z pewnymi modyfikacjami. Zasady obliczania tego ekwiwalentu reguluje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.) wydane na podstawie art. 173 k.p.

Zgodnie z § 6 cytowanego rozporządzenia, wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego, zwane dalej "wynagrodzeniem urlopowym", ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem: 1) jednorazowych lub nieperiodycznych wypłat za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcie, 2) wynagrodzenia za czas gotowości do pracy oraz za czas niezawinionego przez pracownika przestoju, 3) gratyfikacji (nagród) jubileuszowych, 4) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, a także za czas innej

usprawiedliwionej nieobecności w pracy, 5) ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, 6) dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego, 7) wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, 7a) kwoty wyrównania do wynagrodzenia za pracę do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, 8) nagród z zakładowego funduszu nagród, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej, 9) odpraw emerytalnych lub rentowych albo innych odpraw pieniężnych, 10) wynagrodzenia i odszkodowania przysługującego w razie rozwiązania stosunku pracy - stosując zasady określone w § 7-11.

W myśl § 14 cytowanego rozporządzenia, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy ustala się stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego, ze zmianami określonymi w § 15-19.

Niezależnie od tego, za jakie lata przysługują niewykorzystane urlopy, współczynnik do ustalenia należnego ekwiwalentu przyjmuje się wyłącznie za rok kalendarzowy, w którym pracownik nabył prawo do ekwiwalentu. Roszczenie pracownika o ekwiwalent za urlop przedawnia się z upływem trzech lat od daty wymagalności tego roszczenia, tj. od dnia rozwiązania stosunku pracy. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie było przedawnione.

Powodowi przysługiwało 26 dni urlopu, co nie było sporne. W związku z tym za okres zatrudnienia od 5.02.2018 r. do 16.08.2018 r. powodowi przysługiwało 16 dni (128 godzin) urlopu. Przy współczynniku urlopowym za 2018 r. wynoszącym 20,83 wysokość należnego powodowi ekwiwalentu wynosiła 2.682,88 zł brutto, a więc 1.935,70 zł netto. Kwota ta wykraczała ponad żądanie pozwu, a więc Sąd – będąc ograniczony żądaniem pozwu – zasądził na rzecz powoda kwotę 1.920 zł netto z tytułu ekwiwalentu za urlop.

Orzeczenie w zakresie odsetek od ekwiwalentu również znajduje oparcie w powołanym wyżej przepisie art. 481 § 1 i 2 k.c. Roszczenie pracownika o ekwiwalent za urlop jest wymagalne bowiem od dnia następnego po dniu rozwiązania stosunku pracy, tj. w niniejszej sprawie odsetki przyznać należało od dnia 17.08.2018 r.

W tym miejscu zwrócić uwagę należy, że wszystkie twierdzenia pozwanego zdawały się zmierzać do zgłoszenia zarzutu potrącenia. Pozwany wskazywał bowiem, że posiada wierzycelność u powoda, wynikającą z nienależytego wykonywania przez powoda obowiązków pracowniczych.

Pozwany jednak takiego oświadczenia o potrąceniu ostatecznie nie złożył – ani przed wszczęciem postępowania, ani w jego toku. Jak jednolicie przyjmuje orzecznictwo, rozpatrzenie procesowego zarzutu potrącenia wymaga wcześniejszego złożenia przez wierzyciela oświadczenia o potrąceniu w znaczeniu materialnoprawnym.

Nawet gdyby zarzut potrącenia został zgłoszony, nie mógłby zostać uwzględniony.

Podstawę prawną potrącenia stanowi przepis art. 498 k.c., zgodnie z którym gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzycelność z wierzycelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzycelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzycelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzycelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzycelności niższej. Zgodnie z przepisem art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Potrąceniu podlega wierzycelność wymagalna. W przedmiotowej sprawie pozwany, na którym w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu, nie tylko nie wykazał wymagalności wierzycelności zgłoszonej do potrącenia, ale nie wykazał nawet jej istnienia i wysokości. Odszkodowanie za utracone korzyści zostało przez pozwanego oszacowane na kwotę 2.700 zł z tytułu podatku, który zapłacił do KAS oraz 3.200 zł z tytułu rezerwacji, którą powód przyjął, nie pobierając zaliczki i narażając pozwanego na stratę. Pozwany nie przedłożył żadnych dowodów wykazujących jakakolwiek poniesioną przez niego stratę, poprzestając na oświadczeniach i twierdzeniach.

Z tych względów zgłoszony zarzut potrącenia nie mógł być uwzględniony.

Przechodząc do analizy zgłoszonego żądania odszkodowania w kwocie 893,31 zł podkreślić należy, że powód – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – nie wskazał podstawy prawnej tego żądania.

W ocenie sądu podstawą prawną tego żądania był przepis art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Na mocy przepisu art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej są więc:

- istnienie umowy pomiędzy stronami;
- niewykonanie zobowiązania przez dłużnika lub nienależyte jego wykonanie;
- naruszenie zobowiązania na skutek i jako następstwo okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (wina), przy czym dłużnik ponosi odpowiedzialność za szkody powstałe z winy umyślnej, jak i winy nieumyślnej (niedbalstwo);
- poniesiona przez wierzyciela szkoda;
- związek przyczynowo – skutkowy między naruszeniem przez dłużnika więzi zobowiązaniowej oraz szkodą wierzyciela.

W niniejszym postępowaniu powód co prawda nie wykazał, że umówił się z pozwanym, że pozwany będzie mu zwracał koszty paliwa, zakupów oraz ogłoszeń, jednak pozwany tę okoliczność przyznał. Powód jednak w żaden sposób nie wykazał wysokości szkody, tj. poniesionych wydatków, nie wykazał w ogóle, by poniósł jakiegokolwiek wydatki. Nie można uznać za dowód takich wydatków odręcznych notatek powoda.

W związku z powyższym żądanie odszkodowania podlegało oddaleniu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jak w punkcie III i IV sentencji wyroku. Sąd nakazał pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w wysokości 259 zł tytułem opłaty od pozwu, od zapłaty której powód był zwolniony z mocy ustawy (5 % od kwoty 5171 zł).

W punkcie V sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 k.p.c. Powód postępowanie wygrał w 71%. Na koszty procesu składało się wynagrodzenie pełnomocnika (1.800 zł x 75% x 71% = 958,50 zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w pkt VI sentencji wyroku na podstawie przepisu art. 477 (2) § 1 k.p.c., który stanowi, że zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, dodatkowo mając na względzie, że sąd nadaje wyrokowi z uznania przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.